
CAPITOLUL II

Cine?

Nu era ființă omenească. Nu avea cum să fie. Era de patru ori mai înalt decât cel mai înalt om pe care îl văzuse vreodată. Era atât de înalt, încât capul lui se ridica deasupra ferestrelor de la mansarde. Sophie dădu să țipe, dar niciun sunet nu-i ieși din gură. Vocea și tot corpul îi înghețaseră de spaimă.

Fără îndoială sosise ora fantomelor.

Creatura înaltă și neagră venea spre ea. Se furișa pe lângă casele de pe partea cealaltă, ascunzându-se în ungherele întunecate unde razele lunii nu puteau pătrunde.

Se apropia din ce în ce mai mult. Venea în salturi. Înainta puțin, apoi se oprea câteva clipe, după care pornea din nou.

Pentru Dumnezeu, ce făcea?!

Ahaaa! În sfârșit, Sophie putea să descifreze mișcările creaturii. Aceasta se oprea în fața fiecărei case. Se oprea și se uita pe furiș prin ferestrele fiecărei mansarde de pe stradă. De fapt, era atât de înalt, încât era nevoit chiar să se aplece puțin pentru a putea arunca o privire înăuntru.

Rămânea locului și stătea la pândă. Apoi aluneca încet spre casa următoare, zăbovind din nou pentru a arunca o privire pe furiș, după care își continua drumul de-a lungul întregii străzi.

Era mult mai aproape acum, iar Sophie putea să-l vadă mai bine.

Analizându-l cu atenție, trase concluzia că *trebuia* să fie un soi de PERSOANĂ. În mod evident nu era o ființă omenească, însă era fără îndoială o PERSOANĂ.

O PERSOANĂ URIAȘĂ, poate.

Năucită, Sophie se uită cu și mai mare concentrare la strania creatură care străbătea strada încețoșată, scăldată în lumina lunii. Uriașul (dacă era într-adevăr un uriaș) purta o lungă MANTIE NEAGRĂ.

Într-o mână avea ceea ce părea a fi o TRÂMBIȚĂ FOARTE LUNGĂ ȘI SUBȚIRE.

În cealaltă mână ducea o VALIZĂ MARE.

Uriașul se opri exact în fața casei domnului și doamnei Goochey. Familia Goochey avea un magazin de legume și fructe în mijlocul Străzii Mari și locuia la etaj, deasupra magazinului. Cei doi copii ai familiei dormeau în camera de la mansardă, cea cu vedere spre stradă, Sophie știa lucrul acesta.

Uriașul aruncă o privire prin fereastra de la camera în care dormeau Michael și Jane Goochey. De peste drum, Sophie îl urmărea, cu respirația tăiată.

Îl văzu pe uriaș făcând un pas în spate și lăsându-și valiza jos, pe trotuar. Se aplecă și deschise valiza, apoi scoase ceva

dinăuntru. Arăta ca un borcan de sticlă, unul din acelea pătrate, cu un capac care se înfiletează. Uriașul îndepărtă capacul și turnă conținutul borcanului pe gâtul obiectului care semăna cu o trâmbiță lungă.

Cuprinsă de spaimă, Sophie urmărea tremurând toate mișcările uriașului.

Îl văzu cum se ridică și împinge capătul trâmbiței prin fereastra deschisă de la mansardă, acolo unde dormeau copiii familiei Goochey. Văzu cum uriașul trage adânc aer în piept și – *ffffui!* – suflă în trâmbiță.

Nu se auzi niciun sunet, dar pentru Sophie era limpede că orice se aflase în borcan fusese suflat prin trâmbiță în dormitorul copiilor familiei Goochey.

Oare ce-ar fi putut să fie?!

În timp ce-și trăgea trâmbița din dormitorul copiilor și se apleca să-și ridice valiza, uriașul își întoarse capul, ca din întâmplare, și se uită spre cealaltă parte a străzii.

În lumina lunii, Sophie reuși să vadă pentru o clipă o față uriașă, lunguiață, palidă și ridată, cu niște urechi la fel de uriașe. Nasul era ascuțit ca un cuțit, iar deasupra lui doi ochi scânteietori și aprinși o pironneau pe Sophie. Aveau o sclipire fioroasă și drăcească.

Sophie scânci scurt și dispăru de la fereastră. Aproape că zbură prin dormitor și plonjă în pat, ascunzându-se sub pătură.

Acolo se ghemui și rămase într-o liniște deplină, ținută locului ca un șoricel, tremurând din toate încheieturile.